

ČÍSLO 1/2023

TŘI ČTVRTĚ MARIE

časopis
Základní školy Vodičkova
Praha 1

Z úvah o kráse
Do Říma s láskou (fotoreportáž)
Festival východní a JV Asie
recenze na film/výstavu
Výstava Fragilités
Literární příloha

Vážení a milí čtenáři,

nakoukli jste do našeho nového školního časopisu Tři čtvrtě Marie. Je zima, večery jsou dlouhé. Nabízí se čas si odpočinout a něco pěkného si přečíst.

Naše škola je jedna z nejlepších. Máme školní Klub mladých, školní kapelu, milé a nápadité učitele a úžasné školní akce, které nám může závidět kdejaké gymnázium.

Avšak stále tomu něco chybělo. V naší škole bylo a dodnes funguje mnoho forem komunikace, sdílení a prezentování těchto školních aktivit. Například Facebook a Instagram Klubu mladých, YouTube kanál Masakrózního Hustce „HUSTECMAZEC“ anebo Instagram „Z Duše ateliéru“ pojednávající o výtvarných činnostech a úspěších žáků v soutěžích.

A proto jsme se společně dohodli, že budeme dvakrát za půl roku vydávat náš školní časopis, ve kterém bude od všeho z naší školy něco.

Tento časopis vás bude informovat o mnohém, co se u nás ve škole mihne. O akcích, výtvarných projektech, našich úspěších a možná i neúspěších.

Díky rozmanitým tématům a článkům psaným našimi žáky vám určitě nic neunikne a každý si najde to své, co ho zajímá.

Přejeme vám, aby se vám náš školní časopis líbil a jeho čtení vám přinášelo stejnou radost jako nám psaní.

Tomáš Rohan

Redakční rada:

Dorota Vojtěchovská

Maja Jirásková

Johana Matyášová

Marie Blachutová

Sophie Cooper

Eva Jarolímková

Johana Dvořáková

Nairi David

Tomáš Rohan

Štěpán Poláček

DO ŘÍMA S LÁSKOU

Řím, věčné město, město, kde žili největší umělci své doby, a právě tam jsem se měl možnost se svými spolužáky podívat, nasát atmosféru a poznat místa, kde tito velikáni žili. Prošli jsme částí starověkého Říma, ale i jeho mladší části. Měli jsme možnost vidět obrazy od samotného Leonarda da Vinci, díla Michelangela, Sixtinskou kapli, úchvatný Vatikán s Bazilikou sv. Petra, kde jsme dokonce spatřili našeho papeže Františka a poté zažili ohromující Vatikánská muzea.

Stáli jsme pod Koloseem a vedle Konstantinova triumfálního oblouku, obdivovali Trajánův sloup, Andělský hrad, Památník Vittoria Emanuela, Priscilliny katakomby a mnoho dalších krás.

Ochutnali jsme pravé italské delikatesy, včetně italského gelata. A v neposlední řadě jsme se pomocí tužky a papíru pokusili zdejšího genia loci zachytit. Určitě jsem zde nebyl naposledy, návrat jsem si podmínil (potvrdil) hozením mince do Fontány di Trevi.

Š. P., 8. C

Kdybych si měla vybrat úplně ty nejlepší zážitky (za mě) tak to určitě bude „Promlouvání ptačího ducha“. První den po celodenním putování jsme vyšli schody k jednomu kostelu. Bylo už po západu slunce a my se rozhlíželi po Římě. Naše oči zaujali ptáci, kteří tancovali nad zapadlým sluncem a na mě to působilo tak, že se nám tím snažili něco sdělit, bylo to kouzelné.

Také se mně moc líbilo, jak jsme jednoho dne tohoto výletu měli rozchod na „10 minut v parku“, kde byl rybníček, pár stromů a palem a hřiště, které se opravovalo. Slunce se tou dobou pomaloučku blížilo k horizontu. My se honili a běhali a moc se mně tato chvíle líbila. I když byla krátká, cítila jsem, jak nás to spojuje. Byla to chvílka výdechu po celodenním putování.

A také se mi líbil usínající Řím, kdy už byla tma, a rozsvítla se všechna světla, do toho hrála hudba, bylo to velmi kouzelné.

E. M., 7. C

První den jsme šli ráno do Vatikánu za papežem. Měli jsme štěstí a viděli ho, což je skvělý zážitek. Celý týden jsme chodili po náboženských památkách. Nejvíc se mi asi líbily katakomby a ty menší baziliky a kostely. Jen byla škoda, že v katakombách nebyly kosti. Sixtinská kaple mi připadala přeplácaná a bylo tam moc lidí. Byl to skvělý zážitek.

M. S., 7. C

Bydleli jsme v poutním domě. Pokoje byly moc pěkné, každý den nám uklízeli. Jedině co, tak deky byly strašně tenké. Každý den jsme vstávali tak v 7:10. Snídaně byly taky v pořádku.

Nejvíce se mi líbila bazilika sv. Petra. Je obrovská a strašně mě bavilo tam chodit. Nejvíce mi naopak vadila Sixtinská kaple. Bylo tam moc lidí. Pořád nám říkali, ať jsme zticha.

E. J., 7. C

Cesta autobusem byla únavná, ale to asi pro všechny.

Řím jsem si představovala jinak, takový víc třeba jako Paříž, ale připomínal mi spíš Neapol, ale líbilo se mi to.

Na „výletech“ jsem se nenudila a památky se mi líbily... Škoda, že se nesmělo v Sixtinské kapli fotit. Jediná věc, co mě naštvávalo, bylo to, že nás v jedné restauraci okradli. Kola za 8 euro a servis za 16, byl problém s placením atd. Jinak jsem si Řím užila.

J. D., 7. C

Velkým zážitkem byla návštěva Vatikánu. Přestože jsem ho s rodiči prošel, celý jsme ho obešli dokola, návštěva se školou měla větší kouzlo a přinesla i nové poznatky díky návštěvě Vatikánských muzeí. Nezapomenutelný zážitek byl uvidět samotného papeže naživo!

Skvělá byla volba památek, o kterých jsme se učili v dějinách umění. O některých jsme si povídali již dávno, ale když jsem je uviděl živě, hned se mi v hlavě vybavily. A také spatřit na vlastní oči obrazy a sochy, o kterých jsem něco věděl, mělo pro mě přidanou hodnotu.

Jediné, co trošku občas pokazilo výborný zájezd, bylo bloudění městem. Ale každé plus musí mít i nějaké mínus a obráceně. Díky tomu jsme si alespoň užili více legrace a koupili něco pěkného. Bohužel už na této škole končím, jinak bych si tento zájezd klidně příští rok zopakoval.

T. R., 9. C

Řím je krásné město plné památek a zeleně. Obdivoval jsem obrovské platany a křivolaké uličky. Myslím, že se mi líbila i lehce rozbouřená doprava. Bylo krásné procházet městem, kde jsem mohl obdivovat vše a ještě víc užasnout, když se zároveň objevil monument či kolosální stavba. Bylo to, jako kdybych vstoupil do světa knihy, kdy se hlavní hrdina zamotá do obrovské tržištní metropole.

M. V., 8. C

Moc se mi líbila Fontána di Trevi - z fotek mi připadala nádherná, ale vidět ji dokonce ještě i na vlastní oči - to byla krása. Detaily soch byly úchvatné ... líbilo se mi moc i to, jak byla fontána obrovská a přitom stále tak něžná. I Pantheon byl unikátní - i tím, jak má otvor ve stropě, který vrhal po celé stavbě paprsky a vlastně (co si pamatuji) byl v interiéru i jediným zdrojem světla.

A. M., 8. C

Byl pro mě velký zážitek vidět papeže a dokonce i tak zblízka. Protože někteří lidé jezdí přes celý svět, aby ho mohli vidět. Moc mě nenadchlo Koloseum, z vyprávění, fotek a podobných věcí zní vždy tak ohromně a zajímavě, ale ve výsledku ani tak ohromující není a popravdě jsem ráda, že jsme nešli dovnitř.

J. Š., 8. C

Mile mě překvapilo kupodivu hodně stromů. Ty tyčící se vysoké borovice nad ulicemi byly opravdu něco jiného, než když u nás vidíte smrk. Trochu jsem si myslela, že tam nebude moc zeleně, ale zmýlila jsem se. Doufám, že se ještě někdy do tohoto kouzelného města vrátím.

E. H., 8. C

Z Říma jsem se vrátila plná dojmů. Dvacet jedna hodin cesty z Prahy se nachází úplně jiný svět, jak památky, tak i lidé a rostlinstvo je úplně jiné než zde. Cestou autobusem jsem se snažila zachytit přes zamlžené okno piniové borovice, uvědomila jsem až na místě, jak marné bylo moje snažení, když jsem spatřila, že jsou na každém rohu. Řím nepoznáte jen z obrázků. Musíte navštívit jeho atmosféru, abyste poznali, jaký doopravdy je.

D. V., 8. C

Bylo fajn, že jsme u každé výstavy či památky neměli průvodce, ale že jsme si vše mohli prohlédnout dle našeho uvážení a v našem tempu. Nejvíc se mi líbilo ve Vatikánu. Bazilika sv. Petra byla monumentální. Také bylo fajn, že jsme se na spoustu míst dopravovali pěšky, že jsme Řím nepoznali uspěchaně, ale v klidu. A na závěr, líbila se mi pauza na oběd, hlavně to, jak se každým dnem prodlužovala.

Ch. B., 8. C

Spěcháme do Velehradu, totiž tam, kde bydlíme, na večeri, kterou jako obvykle nestíháme, a já se proplétám mezi naší výpravou, která zabírá celý chodník. Občas se někdo zastaví a nahlíží do výloh, nebo pošetile vyskakuje do nedosažitelných výšek pro nazelenalé pomeranče. Každý pozná, že nejsme zdejší.

Zatímco jsme se kochali městem překypujícím památkami, položila jsem účastníkům zájezdu otázky:

CO SE VÁM LÍBÍ A NELÍBÍ ZDE V ŘÍMĚ?

LÍBÍ

je tady hodně stromů, „nice“!
osobité balkonky
volná pauza na oběd
monumentální stavby
free time
psi
architektura
budovy
klima
atmosféra
zorganizovaný bordel

NELÍBÍ

shánění obědů
občasné špinavé
hodně aut
doprava
druhá večere
místní muži
italští číšníci
příroda
„buzerující“ lidé
předběžná vánoční výzdoba
Nesystematičnost

O kráse

Vybráno z úvah žáků 8. C

Umberto Eco si ve své knize Středověká estetika klade otázku, zda jsou věci krásné, protože se líbí, nebo se líbí, protože jsou krásné.

Jednou z myšlenek zapsaných v denících Leonarda da Vinci je: „U člověka je krása pomíjivá, v umění však je trvalá.“

Líbí se mi, když si umění hraje s prolínáním pohlaví a androgenními koncepty.

U obrazů Egona Schieleho obdivuji, jak zobrazuje lidská těla, je v nich určitá lidskost hlavně v tom, jak kreslí ženy.

Fascinuje mě hmyz. Myslím si, že je krásný, ale vím, že velká část lidí, by se mnou nesouhlasila. Doufám, že budu jednou studovat entomologii.

L. D.

Kultura hraje velkou roli. V různých zemích jsou různá božstva a zvyky. A tak lidé různých kultur koukají na krásu jinak. S tím se pojí další prvek a tím je prostředí. Lidé se ovlivňují, už od mládí se učí a napodobují, to může vést k tomu, že nevidíme věci ze všech stran a prosazujeme jen tu jednu, tu *správnou*.

Zajímavé je že, soudíme hlavně lidské výtvořiny. Ale kdybychom soudili život, to je něco úplně jiného. Příroda je opravdu krásná, snad proto že jí nestvořil žádný člověk, který by vynechal něco, co tu máme teď, protože by se mu to hnusilo, který by udělal vše v jednom stylu, pak by totiž byl svět nudný.

M. V.

Kráska je něco jako dokonalost. Jsou to slova, která nejde definovat, ale my je i tak dost často používáme. Pro mě je krásný třeba tanec. Když tančíte, nevnímáte nic jiného, Odtrhnete se od reality, dáte do toho svou duši, emoce. Sice ta dřina a nekonečné čištění choreografií jsou nepředstavitelné pro netanečnicka, ale to vše za to stojí. I když to je náročné, baví vás to a je to krásné. Hlavně když pak stojíte na jevišti ve světlech a máte publiku představit nejen choreografii, ale i postavu a sami sebe.

E. H.

Kráska, slovo, které může polichotit, ale i zabolet. Je to velmi mocné slovo, výraz, kterým vyjadřuješ úctu, obdiv a zalíbení. Mám pocit, že všichni touží být pojmenováni krásnými.

M. J.

Miss, nejkrásnější žena světa. Krásu žen hodnotí porota podle daných kritérií a parametrů. Ženy chodí na plastické operace, nechávají si vpíchat botox do rtů, vyrovnávat vrásky a mnoho dalšího. Na podobné bázi

funguje kulturistika, přičemž berou muži prášky na růst svalů a mažou se různými krémy, aby se jim ty svaly leskly. Nebo všem dobře známá kultura japonského anime. Tam je styl provedení daný, všechny japonské figurky vypadají úplně stejně, malinké nosíky, velké oči plné odlesků v podobě bílých teček, červené tvářičky a velká prořízlá pusa. Jedním slovem kýč.

Š. P.

Krása je pro mě zvuk houslí. Miluji melodie, které z nich vychází, když na ně někdo talentovaný a zkušený hraje. Je tu více věcí, které považuji za krásné, jako třeba ostatní lidi, lásku, smrt, knihy...

T. B.

Smutek a krása? Vždyť protiklady se přitahují. Zní to absurdně, ale dle mého to jde skloubit. Kdybych prožívala smutek nad smrtí blízkého, nejspíš bych byla zaslepena smutkem a neuvědomila si tu krásu, která odbila svůj konec. Náš blízký člověk neumíral sám, měl po boku svou nejmilejší, nejvěrnější osobu svého dlouhého života, svou manželku. Byla mu oporou už od raného mládí a byla mu oporou i u sklonku jeho života. A to je to nejkrásnější, co si spousta lidí zprvu neuvědomí.

Ch. B.

Krásu v přírodě vnímám jako celek, je však složený z malých částí (v krajině vidíme různé rostliny, stromy a keře, zvířata), které dohromady vytváří čistou krásu. Když si představím nějakou věc v nicotě, kde si poletuje, tak vyniká tím, že je tam sama a mě nepřijde nijak krásná, protože ji nemohu porovnat s něčím okolo, co je někdy krásnější nebo i méně krásné.

A. J.

... a co v umění? Muže krása zmizet? Ano i ne. Umění je krásné, tu nejde ani o pleť, ani o charakter. Jediný co se muže stát, je zestárnutí. Určitě nebude po 500 letech freska vypadat tak jako předtím. V umění na stáří tolik nezáleží. Všem je jedno, že je to staré, no pořád to bude geniální tvorba, i když ji skoro není vidět. Ale proč to tak je? Proč nám v umění nejde o jeho věk? A někdy to vnímáme tak, že čím starší, tím víc cool. Proč když se díváme na starého člověka, tak nemáme stejný pocit? Podle mě, když přijdeme na nějakou výstavu, tak od začátku tušíme, co tam bude a můžeme se ne to nějak připravit. Když víme, že tahle freska byla zpracována italským geniem, tak ji vnímáme jako geniální umělecké dílo.

Ale u člověka to takhle nejde. Nevíme nic o tom, kdo je a jak vypadal předtím. Takže nemůžeme o něm nic říct, až na to, jak vypadá teď. Ale má Da Vinci pravdu? Třeba já s ním nesouhlasím. Když je to italsky génius, musí mít vždycky pravdu? Pro mě nic nebude mít trvalou krásu. Freska někdy odpadne a úplně zmizí. Obraz někdo poškodí tak, že to nepůjde zpravit... Nic není nekonečné, jenom čas, který nikoho neušetří.

S. L.

FRAGILITÉS

Křehké i nekřehké postřehy žáků výtvarných tříd z výstavy v Rudolfinu

Křehkost ve výstavě, v dílech různých umělců byla nádherná. Znepokojující. Nejvíc ve mně rezonovalo video Sibyl. Líbilo se mi zpracování, to, že bylo zajímavé, rychlé a i docela vtipné. Rád bych ho ukázal svým známým.

Video Sibyl ve mně vyvolávalo mysteriózní pocity. Bylo to velmi emocionální, hluboké.

Vše ve výstavě mě přitahovalo.

Které dílo mě odpuzovalo? Možná ty fotky se žvýkačkami. Ano, je to zajímavý nápad takhle vnímat krásu, ale to pomýšlení, že autorka tu žvýkačku měla v puse a celkově... Tak to je zvláštní.

A naopak, rezonovaly ve mně obrazy, kde byly znázorněné lidské nemoci a křehkosti. Líbilo se mi to provedení, ta myšlenka křehkosti těla, zatímco ostatní se zabývali spíš křehkostí celkově.

Nejvíce mě překvapilo video s kobyčkami. Bylo mi celkem nepříjemné na něj koukat, ale křehkost je tam

zpracována opravdu dobře. Je tam viditelná křehkost v podstatě nemohoucích kobylek.

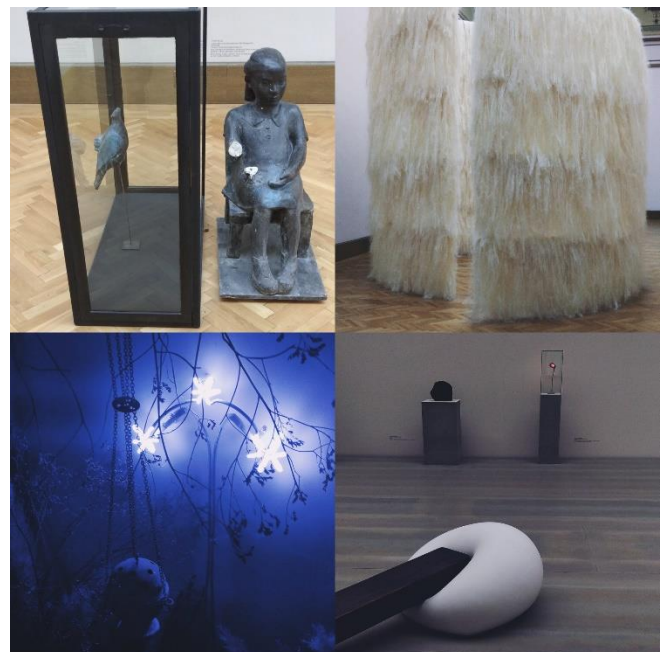
Video, kde byla vyobrazená dětská hra se vši její krutostí a nechutností... Ne že by se mi video nelíbilo, bylo těžké ho vůbec sledovat.

Video s kobyčkami mělo hlubokou myšlenku, ale bylo pro mě těžké se na to dívat. Bylo mi velmi líto, že se stejný tvor jako já chová takto.

Instalace Open to the sky byla zajímavá tím, že jde o několik proužků zavěšených ze stropu a nic víc... Ale ve skutečnosti odráží světlo, vzduch a to bychom bez toho neviděli. Zviditelnili „neviditelné“ věci v místnosti.

Rezonovala ve mně Sibyl. Smrt je lidstvu blízká.

Že ženské umělkyně na výstavě zpracovávají téma křehkosti jiným způsobem než mužští autoři? Pohlaví s tím nemá nic společného.

Nejvíce mě zaujalo video Sibyl, protože bylo udělané velmi kvalitně, obrázky byly velmi dobře zpracovány... Tak na to bych se chtěl podívat ještě jednou.

Pod názvem „Křehkost“ bych si představovala spíš opravdu křehké, jemné věci. Namísto toho zde bylo spousta skrytých významů, a tak se na první pohled masivní objekt stal jedním z nejcitlivějších a nejjemnějších.

Překvapila mě instalace, z které jsem cítila svěží vánek a která se jemně hýbala. V sochách M. Bartuszové jsem cítila křehkost.

Nejvíce ve mně rezonovalo dílo ušité z látky. Velmi mě to nadchlo, protože mi to připadá jako láska, která je křehká, a ten, který je nahoře, nechce, aby ten pod ním utekl.

Vzala bych sem svou rodinu a ukázala ji obrázky Anny Zemánkové.

Bylo to zajímavé i kruté. Chtěla bych lidem ukázat Open to the sky.

Na výstavě mě zaujalo, kolika různými způsoby se dá křehkost vyjádřit.

U sochy M. Bartuszové máš pocit, že to chápeš.

Nečekala jsem, že v tom videu budou děti trhat nohy kobyčkám.

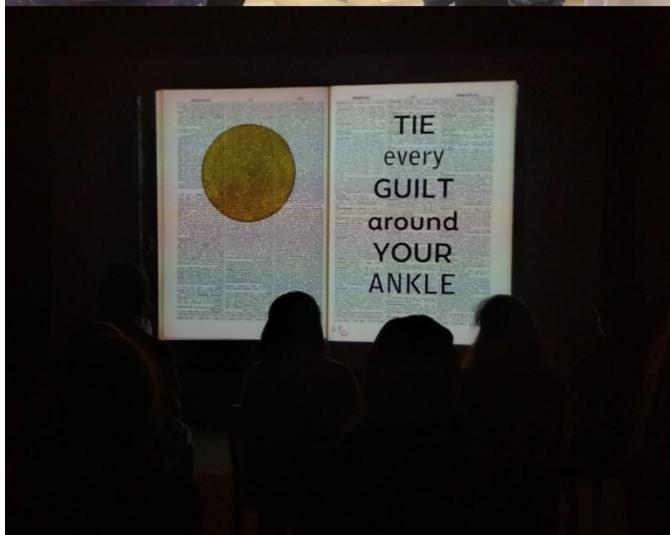

Průhledné proužky jako déšť uklidňovaly mou mysl.

Překvapila mě velkolepá instalace z přírodního materiálu. Byla velmi prostorná. Místo, kde bych se nemohla bát.

Líbila se mi socha holky, která v odtrhnuté ruce drží holubičku.

Doporučuji všechno kromě průvodce.

FESTIVAL VÝCHODNÍ A JIHOVÝCHODNÍ ASIE

V rámci zeměpisu věnovala třída 8. C jeden den zeměpisné přehledce států západní Asie zpracované do formy projektů, tentokrát ale hezky po staru bez moderních technologií.

Nejprve si žáci vybrali spolužáky, s kterými se dohodli na státech, kterým se budou věnovat a které budou zpracovávat do podoby „referátu“, pak na dni, kdy se projektový den uskuteční, a v neposlední na finální podobě

projektu. Protože výstupem měla být krabice či jiná plocha/prostor, která by konkrétní krajinu vystihovala. Před koncem prvního pololetí se v jeden pátek ráno třída sešla, aby svá dokončená díla ve dvojicích prezentovala.

Každý odvedl velký kus práce a každý si dal na projektu záležet. Někdo měl dokonce to štěstí se do daného státu podívat, co se také do finální podoby referátu promítlo. Všichni pozorně poslouchali, nasávali informace, ptali se, když je něco zaujalo, kochali se krásou, fotkami, předměty z konkrétní země a ochutnávali připravené pokrmy z různých koutů dalekého východu - od Japonska až po Filipíny.

Poznali extravagantní Japonskou módu, moderní korejskou hudbu, vietnamskou kulturu, dech beroucí indonéský prales a památky, zajímavé filipínské endemitní druhy zvířat, ale také strašlivý severokorejský systém. Projektový den byl pak zakončen celkovým zhodnocením. Určitě si z tohoto dne všichni odnesli spoustu zajímavých poznatků i postřehů. A mohou se těšit na další zeměpisně strávený den, tentokrát to bude Evropa!

Štěpán Poláček

UMĚLEC, KTERÝ NAZNAČUJE, ALE NIKDY NEPROZRAZUJE

Gregor Hildebrandt

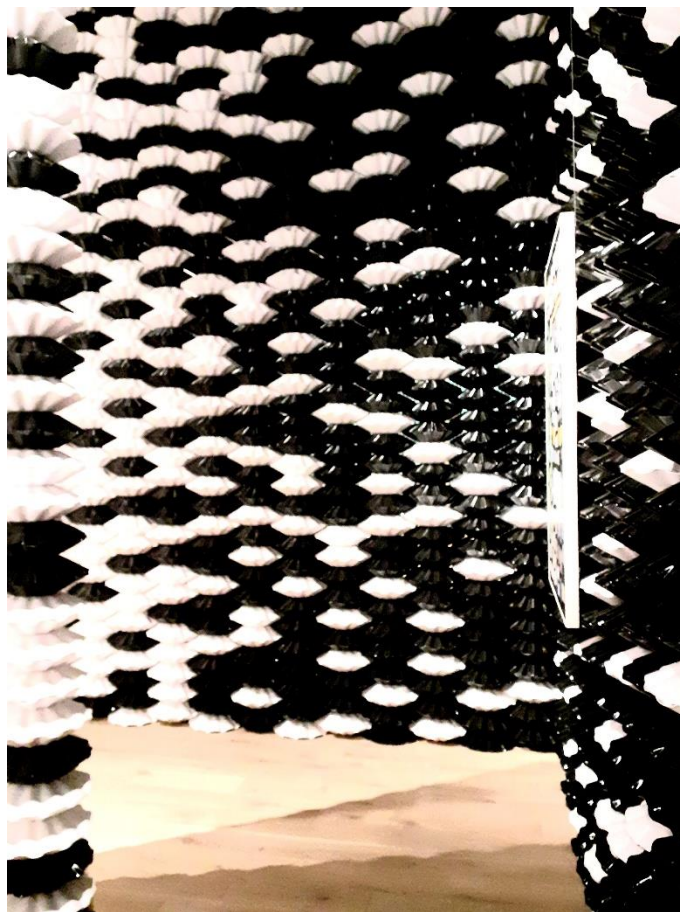
***A Blink of an eye and the Years
are Behind Us***

***Jedno mávnutí řas a za námi jsou
léta***

29/9 2022–13/2 2023

Kurátorka výstavy: Christelle
Havranek

Kunsthalle Praha je bývalá
transformační stanice, předělaná na
galerii moderního umění. Součástí
prostoru je i čítárna, instalace
Kráter světla ve věži nebo tabule
(která nás hodně zaujala)
promítající obsah tabletu (viz
fotol).

V současné době je tu instalace *Invisible forces* a výstava od Kryštofa Kintery - *Sochy domů a Dívka s holubicí*.

Tento prostor nabízí i výstavu Gregora Hildebrandta *A Blink of an Eye and the Years are Behind Us*.

A Blink of an Eye and the Years are Behind Us

Ve výstavě si autor hraje s představivostí a tajemstvím. Díla vytváří pomocí „tiché hudby“-používá staré kazety, pásky z kazet, magnetické destičky i gramofonové desky. Představu o dílech nechává dokončit diváka. Spoléhá na naši představivost a považuje nás za spolutvůrce. Jeho díla pochopíme (jestli je to vůbec možné) z celku složeného z maličkostí. V jeho práci je vidět čas a preciznost. Výstava působí přítomně, zároveň navazuje na uplynulý čas a minulost (člověk se tak ocitne v takovém časoprázdnu).

Ve své tvorbě využívá povětšinou dvě kontrastní barvy - černou a bílou (příp. šedou). Od toho se odvíjí část, ve které využívá stovky pěšáků z šachových setů, poskládané od černých po bílé (od čehož se pak odvíjí název díla - *Pawn shop* (od černé k bílé))

Je to zároveň jediná část výstavy, kde ke své tvorbě nevyužívá s hudbou spojené předměty.

Obecně jeho výstava působí jako vchod do jeho hlavy, jako jeho osobní portfolio.

Marie Blachutová a Johana Matyášová

ZKOUŠKA UMĚNÍ

Ve čtvrtek 2. února všechny výtvarné třídy vyrazily do žižkovského kina Aero na promítání filmu Zkouška umění.

Jedná se o dokument režirovaný Adélou Komrzý a Tomášem Bojarem, který nám umožnil nahlédnout do zákulisí přijímacích zkoušek na AVU.

Zachycuje těžkou práci a rozhodnutí pedagogů. Pokládá spousty zajímavých, ale i absurdních otázek, jež se bojíme vyslovit nahlas. Zároveň ale tvoří spoustu předsudků o moderním umění.

Překvapilo mě, že je to doopravdy dokument. Chvillemi mi to připadalo jako komedie s perfektním scénářem.

Film bych doporučila všem lidem od 12 let, obzvláště studentům chystajícím se na zkoušky, protože můžou trochu nahlédnout, jak to probíhá nebo se zamyslet, jestli se doopravdy na tento typ školy chtějí přihlásit.

Shodou okolností vím i něco o tom, jak se dokument připravoval, protože znám i jednoho z učitelů AVU. Podle něj snímek neukazuje úplnou realitu přístupu pedagogů, protože se mnozí z nich odmítli natáčení účastnit.

Maja Jirásková

PSÍ PLEMENA, KTERÁ DOSLOVA MILUJÍ SNÍH

Letos zima moc sněhu nepřinesla, ale doufám, že ještě přijde, protože spousta zvířat, nejenom psi, sních milují.

Je mnoho plemen, která sních milují, a vybrat ty největší milovníky bylo opravdu těžké. Taky bych ráda řekla, že čísla, co plemenům byla přidělena, nijak nedefinují jejich oblibu.

SIBIŘSKÝ HUSKY

Toto plemeno je středně velké. Jsou to velmi hbití a zdatní pomocníci, kteří jsou věrní svému pánovi. Toto plemeno pochází z mrazivých končin Ruska. Jejich tělo je tím pádem na drsné podmínky stavěno. Je to vzhledově velmi atraktivní plemeno. Jeho standardní barva je kombinace bílé a černé, hnědé, šedé, stříbrné, zlaté, měděné či světle červené. Výjimečně jsou i čistě bílí.

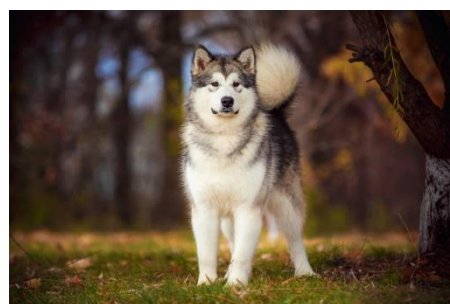
BERNARDÝN

Bernardýna vyšlechtili mniši. Pochází z Švýcarska, kde se proslul pomocí horské služby. Je považován za nejvíce milující plemeno na světě. Opět je to velké houževnaté plemeno, které může vážit až 91 kg. Toto plemeno musí podle standardu být vždy dvoubarevné. Může se pouze lišit odstíny hnědé.

ALJAŠSKÝ MALAMUT

Jak už název napovídá, je to americké plemeno. Je hodně podobný huskymu, ale je mohutnější. Je nejstarším a největším plemenem, které bylo vyšlechtěno pro tahání saní. Tito odolní, přátelští, ale velmi tvrdohlaví psi se hodí pro aktivní lidi, kteří nechtějí psa na výcvik.

SAMOJED

Je to velmi temperamentní a velmi akční plemeno psa. Samojedi mají velmi silnou kožešinu, která se skládá ze dvou vrstev. Podle mě díky načechranému kožíšku vypadají jako chodící mráček. Pochází z Ruska. Samojed nemusí být jenom bílý, ale může být hodně světle krémový.

Sophie Cooper

UVIDÍME SE POZDĚJI

Jak si tak Rick popíjel v kanceláři svou odpolední kávu, začal se cítit divně. Točila se mu hlava a všechno kolem něj bylo rozmazanější a rozmazanější. Poslední obraz, který zahlédl, byl podivný úškleb jeho kolegy, kamaráda Marka.

Mark odešel od Rickova bezvládného těla, které se ze židle sesunulo na podlahu, a v klidu se vrátil ke své práci, jako by se nic nestalo. Pět minut na to se po chodbě začala courat uklízečka se svým vozíčkem. To její rachtání košťat a kýblu bylo slyšet po všech kancelářích.

Když míjela Rickovu kancelář, všimla si přes pootevřené dveře, jak jeho tělo leží na podlaze. Chytla se za hlavu a začala řvát na celé kolo, až lidé začali vylézat z ostatních kanceláří. Snažili se uklízečku uklidnit, aby se mohli dozvědět, co se stalo. Ta ze sebe pomalu vysoukala: "Pan Colman je asi mrtvý, on je mrtvý, já za to nemůžu!"

V kanceláři pana ředitele se rozrazily dveře a do nich vlítl rozrušený a ubrečený Mark, aby panu řediteli oznámil tu hroznou zprávu. Když to ředitel uslyšel, byl v takovém šoku, že upustil sklenici s vodou, kterou držel v ruce. Rick byl jeho oblíbený zaměstnanec.

"Musíme zavolat doktora a policii," řekl pan ředitel a vytočil číslo na svém mobilu.

Bylo potřeba zjistit, co bylo příčinou Rickova úmrtí. Pan lékař prohlásil, že zřejmě došlo k velké alergické reakci a Rick se udusil.

Za týden se konal pohřeb. Byla tam Rickova rodina, blízcí přátelé a také jeho kolegové. Všichni se cítili smutně a nálada byla ponurá, tak jak to na pohřbech obvykle bývá. Zatímco farář pronášel smuteční řeč, jeho matka začala moc plakat a Mark, který stál vedle ní, ji obejmul a podal kapesník. "Ty jsi byl vždycky dobrý přítel," pronesla.

Od pohřbu uplynulo pár týdnů a na nešťastnou tragédii se pomalu začalo zapomínat. Na Rickovo místo již přišel další zaměstnanec. Když si s ním pan ředitel povídal u automatu na kávu, do místnosti vešla osoba s povědomou tváří...

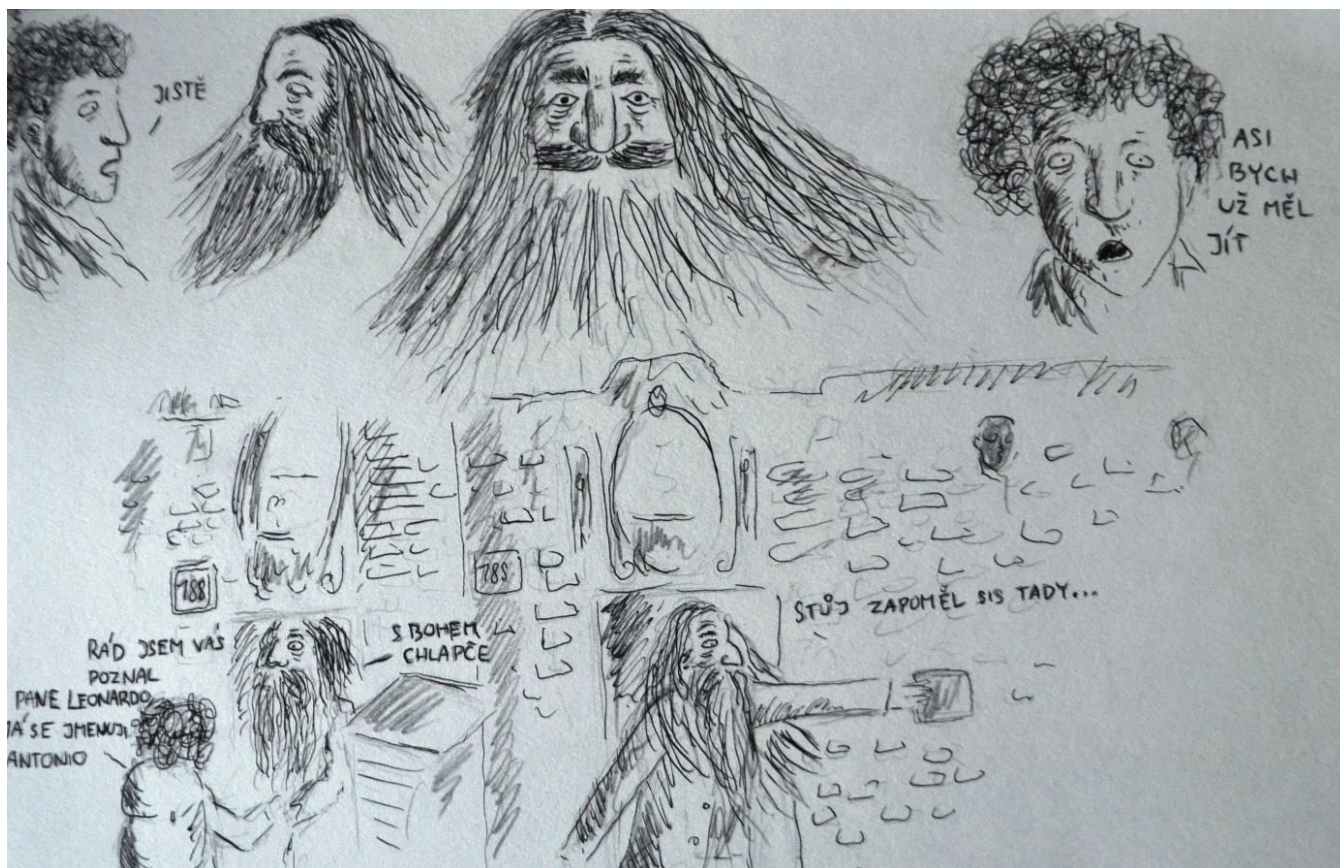

Štěpán Poláček

SOCHAŘ

Pokračování příště...

absurdní (ne)povídka

Eden J. P. D.

CHLADNÁ BRAMBORA

Jsem chladná jako brambora čerstvě vyndaná z mrazáku, co žila na Sibiři a lovila tam motýly, jako brambora, co žila na Antarktidě a jezdila tam na tučnácích, jako brambora, co žila na Himalájích a jedla tam bource. Pozor na mě, jsem chladná kvůli bolestivé minulosti, která je pro někoho možná jen pár let, ale pro mě je to víc než půlka mého zatím krátkého šmoulově brambořího života.

Tím, že jsem chladná, jsem zároveň modrá jako Šmoula, co si prošel depresemi z utlačování od člověka, kterého miloval, i když vlastně nevěděl proč, nebyla to láska romantická, ale spíše přátelská skoro až mateřská, ale přesto se nejednalo o tu dominantní osobnost, nýbrž tu zranitelnější a slabší. To je důvod, proč jsem někdy chladnější, mám strach, že když otevřu svou zranitelnost, tak se to vše vrátí, ale bohužel se mi to začíná trochu vyvracet z rukou, nakonec mě nejvíc udržují dvě cibulky a moje partička zeleniny, bez které bych nejspíš neobstála. Proto mé semínka, dávejte si pozor, s kým se bavíte a komu věnujete svůj čas, doteď mě občas zasáhne silný zármutek či deprese, buďte opatrné a pozorné. Pozor na mě, dinosaur nemusí.